

A legkedvesebb

... A távoli sötét erdőcsík előtt gabonatábla hajladozott a szélben. A kalászkok közrefogták az apró, szénával, mohával fedett házikót, melyre a nyírfák zöld varkocsai borultak. A közeli lucfenyőn gólya rakott fészket. A meggyes-kertben kövér kaptárok sora várta a méhek rajját.

A nyitott kertkapun át vándor toppant a ház udvarára, megszólítván a küszöbön álló asszonyt:

- Békét a háznak, békét e fáknak, gabonának, az egész környéknek, és békét neked jó anya!

Az asszony barátságosan válaszolt:

- Vándor, azonnal hozok tejet, kenyeret, mert látom, hosszú útról jössz, addig tisztelj meg azzal, hogy helyet foglalasz szerény hajlékomban.

- Mint a golyák vagy a fecskék, vándoroltam messzi tájakon, s gyermekeidről hozok hírt.

Az anyának egész lelke megremegett, szeme könnybe lábadt. Azonnal megkérdezte:

- Tudsz-e valamit Jasiek fiamról?

- Vajon ő a legkedvesebb, hogy róla kérdezel legelőbb? Az egyik fiad a vadon fáit vágja, tavak mélyére veti hálóját; a másik lovakat őriz a pusztán, s gyönyörű, fájdalmas dalait küldi a csillagoknak; a harmadik hegyekre hág, lejtőkön, hegyi legelőkön hál juhaival, sasok vijjogását hallgatja. Földig hajolnak előtted, és mindnyájan üdvözlésüket küldik...

- És Jasiek? — kérdezte aggódalmas arccal.

- A szomorú hírt utoljára tartogattam. Rosszul megy Jasiek fiad sora, földje termést nem ad, szegénység és éhség kínozza, balszerencsével telnek napjai, hetei, hónapjai. Nyomorban, idegenek között szavaidat is elfelejtette, így hát te is felejtsd el fiad, mert ő már nem a tiéd...

Miközben beszélt, a nő kézen fogta az idegent, bevezette a kunyhó kamrájába, levett a polcról egy kenyércipót, és így szólt:

- Vándor, add át ezt Jasieknek!

Ezután zsebkendője összekötött sarkából kibontott egy csillogó ezüstpénzt, és remegő hangon mondta:

- Magam sem vagyok gazdag, de ezt is Jasiéknek küldöm.
- Asszony! — szólt nagy csodálkozással a vándor — sok fiad van, s mégis egynek adsz mindent. Őt szereted tán a legjobban? Vagy ő a legkedvesebb? Ekkor az asszony felemelte könnyekkel megtelt, nagy, szomorú szeméit, és ekképp válaszolt:
 - Az Úr áldja meg valamennyit, de ez alamizsnát egyedül neki küldöm, mert anya vagyok, és ő a legszegényebb.